

ΔΥΟ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΛΥΚΥΤΑΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ...

Τον παριππεύσαντα Αύγουστο χρειάστηκε να μεταβώ για είκοσι ημέρες στην Αθήνα για σοβαρή οικογενειακή υπόθεση. Άφησα, λοιπόν, τα δύο μικρά ορφανά γατάκια μου, τον σταχτόλευκο Σάκη και τον γκριζούλη Λάκη, στους πατέρες του Πατριαρχείου, οι οποίοι με περισσή αγάπη ανέλαβαν ευχαρίστως την φροντίδα τους.

Επιστρέφοντας στην Αλεξάνδρεια, τα ξημερώματα της 30^{ης} Αυγούστου, φτάνοντας στο Πατριαρχείο από το αεροδρόμιο, ένα αόρατο μαχαίρι διαπέρασε την καρδιά μου: ο γκριζούλης Λάκης, τρέμοντας σύγκορμος, σέρνοντας τα δύο πίσω παράλυτα ποδαράκια του, προσπάθησε να με πλησιάσει νιαουρίζοντας ασταμάτητα, ενώ τα ματάκια του με κοιτούσαν με πόνο. Τον πήρα στην αγκαλιά μου, μην συγκρατώντας τα δάκρυά μου.

Την επομένη το πρωί, οι πατέρες μου εξήγησαν την ανεξήγητη τάχιστη πτώση της υγείας του. Ζήτησα άμεσα την κτηνιατρική παρέμβαση. Η κατάσταση του μικρού μου Λάκη, ο οποίος δεν έφευγε λεπτό από την αγκαλιά μου, ήταν μη αναστρέψιμη. Η ευθανασία κατέστη μονόδρομος γι' αυτόν... Με λυγμούς συναίνεσα και με σπαραγμό καρδιάς τον ενταφίασα στην αγκάλη της μεγάλης λεύκας, απέναντι από την είσοδο του Καθεδρικού Ναού του Ευαγγελισμού.

Δεν πέρασαν δύο ημέρες, όταν παρατήρησα ότι και ο Σάκης άρχισε να μην τρώει, να είναι μόνιμα δίπλα μου, ενώ το κορμάκι του άρχιζε να τρέμει. Έσπευσα αμέσως στην κλινική Animal Planet, την κλινική ζώων που εξ αρχής ανέλαβε τον τακτικό εμβολιασμό τους και την εν γένει παρακολούθηση από την γέννησή τους, παρακαλώντας το θεό να μη χαθεί ακόμα ένα πλασματάκι του. Γιατί, ταπεινά φρονώ, όταν αγαπάς την κάθε μορφής ζωή γύρω σου, αγαπάς τον ίδιο τον Πλάστη και Δημιουργό της.

Η ευφυής κτηνίατρος Dr.Dina ζήτησε να προχωρήσουμε σε αιματολογικές εξετάσεις. Η απάντηση ήταν απίστευτη: Τόσο ο Λάκης, όσο τώρα και ο Σάκης έφεραν ανεξήγητα νευροτοξίνες στα κορμάκια τους. Έπρεπε πάση θυσία να σώσω τον Σάκη! Και τότε σκέφτηκα αυτό, που υπό άλλες συνθήκες δε θα σκεφτόμουν ποτέ: Μήπως τα φυτοφάρμακα που ο καλοκάγαθος κηπουρός μας χρησιμοποιεί στον κήπο του Πατριαρχείου?

Τελικά, αυτή ήταν η σωστή απάντηση. Η μόνη λύση, να βρεθεί το αντίδοτο. Ορκίστηκα ότι δεν θα αφήσω και τούτο το ανυπεράσπιστο πλασματάκι να χαθεί. Μετά από έναν μαραθώνιο ανάμεσα στα μεγάλα φαρμακεία και νοσοκομεία της Αλεξάνδρειας, το αντίδοτο βρέθηκε! Δοξασμένο το όνομα του Πανάγαθου Θεού, την πλάση του οποίου εμείς αλόγιστα ή και εν αγνοία μας καταστρέφουμε.

Πλέον, δύο φορές την ημέρα πηγαίνω τον πονεμένο Σάκη στην κτηνιατρική κλινική. Για δύο ώρες κρατώ το χεράκι του για να λάβει πρώτα ορό, ώστε διά της ούρησης να εξέλθουν οι νευροτοξίνες από το κορμάκι του και αμέσως μετά να λαμβάνει ενδοφλεβίως το αντίδοτο. Επίσης, τρεις φορές ημερησίως βάζω κολλύριο στα ματάκια του, τα οποία επίσης παρουσίασαν ελαφριά φλεγμονή, ενώ κάνω πλύσεις στο ερεθισμένο στοματάκι του, δίνοντας του σιγά-σιγά τροφή.

Ο Σάκης θα σωθεί. Και μόλις γίνει τελείως καλά, θα αναζητήσω μια φιλόστοργη ψυχή που θα ήθελε να τον υιοθετήσει. Προσωπικώς προτίθεμαι να συνεχίσω να φέρω την ευθύνη των δαπανών που απαιτούνται. Όμως, στον κήπο του Πατριαρχείου μας δεν μπορεί πλέον να ζήσει. Άλλωστε δεν μπορώ να σταματήσω τους ρυθμούς της Πατριαρχικής Καθέδρας. Η καρδιά μου όμως θα πονάει βαθιά για τον ομορφούλη Λάκη, που δεν πρόλαβα να σώσω...

Φίλοι μου, μην πείτε ποτέ ότι τα ζώα δεν πονούν, δεν νιώθουν, δεν αισθάνονται ή δεν αναγνωρίζουν την ευεργεσία. Προσέξτε στη φωτογραφία τα ματάκια του Σάκη, καθώς με κοιτά, ενώ δέχεται τον ορό. Θέλει να ακουμπά το κεφαλάκι του στο χέρι μου, αυτό τον παρηγορεί, μαζί θα συνεχίσουμε μέχρι την αποθεραπεία του. Θα τα καταφέρει, το πιστεύω! Κι ο Θεός θα ευλογήσει, άλλωστε κι εγώ πρώτη φορά στην ζωή μου

προσευχήθηκα για ένα δημιούργημά Του, για ένα ανυπεράσπιστο ζώάκι. Ως τώρα προσευχόμουν μόνον για την ζώσα εικόνα του Δημιουργού Θεού, τον άνθρωπο, αυτόν διακονούσα μόνον.

Μωράκια μου, σας ευχαριστώ για το πολύτιμο δώρο που μου προσφέρατε στους μόλις 6 μήνες της ζωής σας. Εξαιτίας σας, συνειδητοποίησα την ιερότητα και την αρμονία της κτίσης. Αντιλήφθηκα την ομορφιά της, αυτήν που αντικατοπτρίζει την θεϊκή ομορφιά και τελειότητα. Τώρα κατάλαβα, ότι η κάθε παρέμβαση στη φύση αποτελεί βλασφημία προς τον Πλάστη της. Τελικά, η γέννηση και ο θάνατος, όπως εμφανίστηκαν απρόσμενα μια μέρα στη ζωή μου με την μορφή δύο μικρών γατούληδων, ίσως με ωρίμασαν λίγο περισσότερο!

Γλυκέ μου Λάκη μου, πλασματάκι μου, όπου κι αν βρίσκεσαι, ένδακρυς θα σ'αγαπώ παντοτινά!

Με ευγνωμοσύνη

ο «εξ υιοθεσίας πατέρας» σας, Π.